No. 59. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 18 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor eiken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— VERSCHRIKKELIJKE WREEDHEID DER RUSSISCHE OVERHEDEN. — Een dagblad van Breslau verhaalt de volgende daadzaak voor de waarheid van welke het instaat. Een jongman van eene zeer goede familie van Dombrowa (Russisch Polen) had de onvoorzigtigheid gehad, op een bal aan eenige zijner vrienden te zeggen: « Wat spijt, dat wij niet te Krakau geweest zijn! dit ware een zienswaardig schouwspel geweest!" Hij werd gevolgelijk aan de overheden aangeklaagd, als hebbende revolutionaire woorden uitgesproken. Men maakte hem dadelijk zijn proces, en de ongelukkige jongeling werd veroordeeld tot 1000 knoetslagen! De uitvoering van het vonnis volgde spoedig de uitspraak. Hij had reeds 600 slagen ontvangen, toen de geneesheer, die deze uitvoering bijwoonde, verklaarde, dat men niet voort kon gaan zonder het leven van den lijder in gevaar te brengen. Niettegenstaande deze verwittiging, ging men voort en de veroordeelde ontving nog twee honderd slagen. Maar de laatste troffen niets dan een lijk! — Hetzelfde dagblad haalt een ander voorbeeld aan van de gruwelijke wreedheid der russische geregtigheid. Een ander jongeling, *Zwartzky* genaamd, is onder den knoet bezweken. Hij had ook acht honderd slagen ontvangen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 13. Mei. Heden heeft voor den Hoogen Raad, Kamer van Strafzaken, gediend de zaak van den Heer *C. A. Thieme*, uitgever der *Arnhemsche Courant*. Een talrijk en aanzienlijk publiek, van binnen zoowel als buiten deze stad toegevloeid, getuigde van de bijzondere belangstelling, die deze zaak heeft opgewekt.

De Raadsheer Mr. *de Greve* trad als rapporteur in deze op. Hij doet de verschillen in de twee uitspraken ten deze uitkomen, als: de eerste, de uitspraak van de Arrond.-Regtbank te Arnhem, de andere, de veroordeeling, bij arrest van het Geldersche Hof. Daarbij komt vooral in aanmerking, dat laatstgemelde regter aangenomen heeft dat, ook indien het beklaagde artikel tegen eenen minister mogt gerigt zijn, het toch den Koning treft; terwijl de eerste regter, nopens de toepasselijkheid der wet van 1830, geoordeeld heeft, dat, door het inlasschen van het woord *boosaardiglyk*, het hier niet geldt de gewone regtspleging, waar het doel om iemand te honen, smaden of beleedigen van zelfs wordt verondersteld, maar bewezen moet worden, dat men het doel gehad heeft, den persoon des Konings boosaardiglijk aan te randen. In hooger beroep heeft men gemeend, dat onder dat *boosaardiglyk* niets anders moet verstaan worden, dan het boos opzet, dat bij alle smaad en hoon kan worden verondersteld.

De raadsheer-rapporteur geeft daarna verslag van hetgeen tot deze vervolging heeft geleid, en op zijne aanvrage wordt de eerste helft van het beklaagde stuk door den heer griffier voorgelezen.

De raadsheer doet opmerken; 1°. dat er regtsingang is verleend ter zake van *het wanbedryf van smaad en hoon, in het openbaar en boosaardiglyk den persoon des Koning aangedaan*, terwijl de dagvaarding daarbij nog voegt: *het wanbedryf van boosaardiglyk, in een gedrukt en algemeen verkocht en verspreid geschrift, en dus in het openbaar, de waardigheid en het gezag des Konings te hebben aangerand*; 2°. dat de requirant niet naar de openbare teregtzitting is verwezen, ter zake van het geheele artikel, maar meer bijzonder ten opzigte van de derde, daarin voorkomende zinsnede; en 3°. dat, bij de aanhaling der vervolgde zinsneden, sommige in derzelver geheel zijn opgenomen, terwijl bij andere de woorden zijn weggelaten of overgeslagen.

De raadsheer ging den geheelen loop van het geding na en herinnerde aan de eene zijde de meening van het Openbaar Ministerie, dat de troonrede als eene daad des Konings moet worden beschouwd, de gisping waarvan tot hem opklimt; en aan de andere zijde het oordeel des eersten regters, dat bij een zoo betwist punt van staatsregt, de regter het niet als een voorwendsel mag beschouwen, dat men het opstellen der troonrede als het werk der ministers aanmerkte, vooral niet wanneer uit de woorden van het stuk is op te maken, dat niet de Koning, maar een minister is bedoeld.

Hij doet opmerken, dat de qualificatie van het boosaardig en in het openbaar aanranden van 's Konings waardigheid eerst bij de feitelijke beslissing in het arrest voorkomt, en hij gaat de overwegingen van dat arrest na, waarmede hij gelooft zijn onpartijdig en naauwkeurig verslag van de zaak te hebben voltooid.

Mr. *D. Donker Curtius*, voor den requirant in cassatie optredende, schetste in den aanhef zijner pleitrede het gewigt van de roeping der regterlijke magt, dan vooral uitkomende als partijschap het land verdeelt, of wanneer, gelijk thans, met warmte tweeërlei gevoelens wordt aangekleefd. Dan moet zij zich daarboven weten te verheffen, dan moeten vooral binnen de muren van den tempel van Themis bedaardheid en onpartijdigheid heerschen. Daar buiten mogen zich behoud en hervorming den grond voet voor voet betwisten; daar buiten mogen de verdedigers van het eerste een stelsel van uitsluiting ten aanzien hunner tegenstanders aannemen; de hervormers mogen zich aansluiten, zich onderling verdedigen en behulpzaam zijn; — hier heerscht alleen de wet, en het openbaar ministerie, zoowel als de pleitbezorger, moeten binnen deze heilige wanden hun staatkundig gevoelen afleggen, om alleen de wet te doen zegevieren, opdat bij het klimmen der drifteп de orde blijve gehandhaafd en onder de sterkste wrijving van tegenstrijdige gevoelens de wet ongeschonden worde bewaard.

Pleiter zegt daarna, dat hij optreedt, om het arrest van het Geldersche Hof wegens dubbele schennis van art. 1 der wet van 1 junij 1830 aan te klagen. Met even veel vrijmoedigheid als kalmte zal hij dit doen.

Te eerder kan hij dit, omdat hij weinig sympathie gevoelt voor den schrijver van het aangeklaagd courantenartikel, den toon van hetzelve afkeurt en de persoon des schrijvers, wiens naam hem nu niet meer onbekend is, hem zoo vreemd is, dat hij hem zoo ver Pl. weet, nooit zag noch toesprak.

Maar naast die afkeuring staat ook de onwrikbare overtuiging, dat het geschrift, waarvan de eischer van cassatie de verantwoording tot het einde toe heeft opgenomen, geene beleediging, geen hoon, noch smaad jegens den Koning bevat en het Geldersche Hof eene geheel verkeerde uitlegging aan het woord *boosaardig*, zoo juist in de wet van 1. junij 1830 opgenomen, heeft gegeven.

Pl. treedt, ter regtvaardiging van het beroep in cassatie, *vooreerst*, in eenige algemeene beschouwingen, omtrent de wetten, die hier in aanmerking komen, en *ten andere* betoogt hij, dat het Geldersche Hof in twee opzigten de wet van 1. junij 1830 heeft geschonden.

Ad 1 herinnert Spreker aan de vroegere wetgeving nopens de drukpers, hoe het besluit van 24. januarij 1814 haar van alle banden ontsloeg, hoe art. 4 van dat besluit elk verantwoordelijk stelde voor hetgeen hij schreef, drukte en uitgaf, den drukker en uitgever echter alleen bij onbekendheid des schrijvers. *Pl.* brengt verder bij, hoe de Grondwetten van 1814 en 1815 de vrijheid der drukpers handhaafden, en het beginsel van 1814 omtrent de voorwaardelijke verantwoordelijkheid van drukkers en uitgevers bevestigden. Hij stond stil bij de oorzaken, aan welke de wetten van 1829 en 1830 ten deze haren oorsprong verschuldigd waren, zijnde een hevigen tegenstand, die zich tegen het inwendig regeerstelsel openbaarde, een tegenstand, nieuw en ongewoon, zonder bepaalde inrigting en daarom soms zonder toom, waartegen het gezag steeds schoorvoetende en slechts met zeer betwistbaar regt de gelegenheidswetten van 1815 en 1818 inriep.

Bij de wet van mei 1829 werden die gelegenheids-wetten ingetrokken en eenige gapingen van het strafregt aangevuld en bepaaldelijk de openbare autoriteit en ligchamen, uit meer dan één persoon bestaande, tegen laster en hoon beschermd, doch bepaaldelijk van den Koning werd geen gewag gemaakt. Integendeel verleende art. 4 aan ieder het regt, over de handelingen der openbare magt *zyne gedachten* te kunnen uiten en die te beoordeelen. — Van dat regt werd niet alleen ruimschoots gebruik gemaakt, maar de kritiek klom soms onmiddellijk tot den persoon des Konings en zijn gezag op. Die stand van zaken noopte de Regering tot de uitvaardiging van de beruchte boodschap van december 1829 en tot de voordragt van een wets-ontwerp, waaruit, van lieverlede, de wet van 1830, waarvan hier de rede is, ontstond.

Pl. gaat de bewoordingen van die wet na, en noemt de daarin zoo dikwerf voorkomende uitdrukking: *boosaardig*: de vlag, waaronder de voordragt moest doorgaan. Uit de geschiedenis van het ontwerp put pleiter het bewijs, dat men het honen van daden der Regering heeft willen beteugelen, maar daarvan is teruggekomen, en dat alzoo bij ons hoon, smaad en laster hun eigenaardig karakter hebben behouden en moeten zijn gerigt tegen den persoon en niet tegen eene daad, om strafbaar te zijn. De minister toonde, bij de verdediging der wet, dat de persoon des Konings tegen geene beleediging was beveiligd en hij wees op de regtstreeksche verwijtingen, die men den Koning over *zyne* willekeur enz. had gedaan. De minister had vooral in zijne verdediging doen uitkomen, dat *boosaardigheid* en *openbaarheid* de *kenmerken* van het misdrijf zijn. De wet is niet gerigt tegen onbedachtzaamheid, overijling, losheid of onberadenheid.

Pl. trekt uit dit alles de slotsom: 1°. dat de smaad, hoon of laster moet treffen den *persoon* des Konings, en *niet* zijne *daden*, waarover het een ieder is vrijgelaten, zijn gevoelen te uiten; — 2°. dat er een bijzonder onderzoek naar het doel des beschuldigden moeten worden ingesteld en zijne boosaardigheid moet worden uitgemaakt.

Ten onregte heeft men hier een geheel verschillend delict, de aanranding van de waardigheid en het gezag des Konings, er bij gesleept.

Het woord *waardigheid* beteekent niet het zedelijk karakter des Konings; want dit is beschermd door het 2e deel van het art. door de strafbedreiging tegen hoon, smaad en laster voor den persoon des Konings; maar waardigheid beteekent hier 's Konings stand in den Staat, zijne onschendbaarheid en onverantwoordelijkheid, de bijzondere eigenschappen, onafscheidelijk van de Kroon. Dit blijkt ten duidelijkste daaruit, dat de leden van het Koninklijk Huis bij art. 2 ook wel tegen hoon, smaad en laster worden beschermd, maar niet tegen aanranding van hunne waardigheid, omdat zij niet deelen in die onschendbaarheid en onverantwoordelijkheid, welke het uitsluitend deel zijn van hem, die de Kroon draagt.

Ad 2 toont pl. aan: *a*, dat de scherpe beoordeeling van eene rede, door den Koning in eene staatsvergadering uitgesproken, niet valt in de termen van art. 1 der wet van 1. junij 1830.

Pl. stelt hiertoe eenige algemeene beschouwingen op den voorgrond. Hij schetst hoe, toen in 1813 Nederland het juk des vreemdelings afschudde, alles in Europa neigde tot terugkeer naar hetgeen vóór de Fransche omwenteling bestond; hoe men toen hier te lande begreep, dat een herstelling onzer republiek het middel was, om alle partijschap uit te dooven; maar dat men besefte, dat de begrippen van vrije beoordeeling van regeringsdaden en bemoeijing met de staats-regering meer vereenigbaar waren met een erfelijk Souverein, onverantwoordelijk en onschendbaar, dan met de staatsregering, welke men gewoon is eene republiek te noemen.

De mensch op den troon, en de kroon erfelijk in eene familie bevestigd, sloot toch niet uit eene vrije beoordeeling van de daden der Regering; die beoordeeling trof slechts de daad, zij klom niet op tot den persoon of zijn erfelijke waardigheid; zóó dacht men in 1814, zóó in 1830, ook bij het vaststellen van de wet van 1. junij van dat jaar, de uiting van gedachten over regeringsdaden werd vrijgelaten.

(*Wordt voortgezet.*)

— Hier te lande is eene vereeniging gevormd van personen uit den aanzienlijken en middelstand tot bevordering der verhuizing naar N. Amerika. Zij hield de eerste vergadering, begin April, te Arnhem, de tweede, begin Mei, te Amsterdam, en heeft een reglement ontworpen. Zij zal gronden aankoopen in de V. Staten, en daar alles voor de ontvangst der verhuizenden doen voorbereiden; hen met raad en daad bijstaan, en in de reiskosten der behoeftigen voorzien. De vereeniging ken zich niemand aantrekken, dan die van een goed burgerlijk godsdienstig leven is, en leven wil naar Gods geboden, wier naleving de vastheid uitmaakt elker maatschappij. Die ten koste der vereeniging worden overgevoerd, blijven vrije burgers en zijn niet boven anderen bezwaard. Door de ruime deelneming, waardoor er reeds eene vrij aanzienlijke som ingeteekend is, kan de Commissie van bestuur de uitvoering van het plan aanvangen. Reeds in deze maand geschiedt de eerste verhuizing; zij zal bestaan uit lieden, die door bekwaamheid in landbouw of andere zaken kunnen voorgaan en de moeijelijkheden voor anderen bij hunne aankomst verminderen. Voortaan zal elke drie maanden eene bezending verhuizers afreizen. Velen uit den middelstand hebben zich aan de vereeniging gesloten, omdat hunne zaken achteruitgingen, of omdat zij hun bedrijf door de groote concurrentie enz.

ALI BOUFRAHI,

DE MAN MET ZES VINGERS.

(*Uit het werk van* J. DRUMOND HAY. *Marokko en deszelfs zwervende stammen.*)

De Arabier verhaalde: « Weet, o Christen, ongeveer twintig jaren geleden, toen Muleij Soliman in de schaduw van het keizerlijk zonnescherm gezeten was, woonde in het dorp Behdiban, aan den weg naar Fez, vier mijlen van Tanger gelegen een man, wiens naam was Mohamed Boufrahi, en die een eenige zoon had, met name Ali, terwijl zijne vrouw was opgeroepen om voor haren Schepper te verschijnen, op den zelfden dag waarop haar eerstgeborene het levenslicht aanschouwde, en Mohamed gezworen had nimmer te zullen hertrouwen.

Mohamed Boufrahi was, even als de meesten zijner naburen, een arm pachter. Hij bezat niets anders dan twee kleine stukjes land en een wijnbergje, maar daarentegen was hij een groot jager en bekwaam schutter. De kleine Ali had nooit meer genoegen, dan wanneer hij zijn vader op de jagt vergezelde. Hij was altijd een der eersten, die het wild zag, en waarschuwde dan Mohamed, wiens gezigt verzwakt en die meer dan zestig jaren oud was. Buiten dit was Ali tot niets bruikbaar; men kon hem vrij alle morgen naar de dorpschool zenden, om den Koran te leeren, hij kon er nooit meer dan tien verzen te gelijk van opzeggen; maar bij de worstelingen, bij het doelschieten, was niemand, die hem kon evenaren; men sprak in den omtrek overal van de behendigheid en kracht van den kleinen jongen met zes vingers.

Bij het huwelijk van den Scheik Mohamed Bitioui, van het dorp Boumar, werd ik met mijne broeders, die in de vlakten van Steref al Akaab gelegerd waren, tot bijwoning der plegtigheid uitgenoodigd. Het was een vrolijke tijd, dat verzeker ik u. De grootheid des Heeren vertoonde zich toen in al derzelver glans. Men plaatste voor ons schotels met cous coussou, die zeven mannen met moeite konden optillen; en, Embarek met de lange armen, de slaaf van den Scheik, deed zijn bovenkleed uit, en dompelde den arm tot den schouder toe in de diepte der schotels, om er het vette schaapsvleesch, de kapoenen en andere lekkere beetjes uit te halen. Pyramiden van watermeloenen, rozijnen, dadels, wekten de eetlust op nieuw weder op. De tamboerijns en fluiten klonken onophoudelijk van den opgang der zon tot haren ondergang, terwijl de bevallige Absalom aller oogen verrukte door de buigzaamheid zijner leden, zoo vlug als die der gazelle, en door de losheid van zijne dansen.

Lab el Barode (het spel van het buskruid) begon. Onze stam, uit twee honderd ruiters bestaande, vuurde in eene enkele linie, dezen, de beenen in de hoogte houdende en op het hoofd staande in het zadel, anderen, terwijl zij met hunne medgezellen van paarden verwisselden, zonder de snelheid van hunnen loop een enkel oogenblik te vertragen. Op drie voet afstand van den Scheik hielden wij eensklaps stil, met de teugels tusschen de tanden, om onze geweren af te vuren, daarop regtsomkeert makende, lieten wij de kampplaats over aan den stam, die het naaste op ons volgde.

Nadat het spel van het buskruid afgeloopen was schoten wij naar het wit.

Sidi Taijeb Boucassem van Wazan, aan wien God een oog had gegeven, dat nimmer missen konde, de koning der schutters, was aldaar tegenwoordig. Wij wendden ons tot hem om te willen beoordeelen, wie van ons het behendigste was. Het doel was nu eens een klein steentje, dan weder eene bloem, geplaatst op den top van eenen stapel steenen. Er werden heerlijke schoten gedaan, maar de baardelooze Ali maakte ons allen te

gaat meer stipt eerlijk konden uitoefenen, of omdat zij voor hunne kinderen geen eerlijk bedrijf vonden. De meesten echter zijn lieden, die hun brood hier niet door arbeid konden verdienen.

— Over eenigen tijd heeft een hond te Granton, in Schotland, eene vrouw gered, die op het punt was te verdrinken. De Maatschappij van Menschlievendheid van Edimburg heeft dien hond eenen zilveren halsband ter *belooning* gegeven.

— Voor eenigen tijd spraken de dagbladen van een eenig heer, die een muis had doorgeslikt, welke muis hem inwendig geheel had uitgeknaagd, zoodat alleen zijn huid nog in wezen was, zijnde aldus gevonden door de huishoudster.

— Nu weder leest men dat een meisje van 14 jaren, bij ongeluk een levend vischje in de maag hebbende gekregen, op eene zonderlinge wijze daarvan is verlost. De chirurgijn liet haar dadelijk overvloedig drinken, zoodat het beestje zwemmen konde, nam toen een zeer klein vischhaakje met aas er aan, liet het in de maag neder, kreeg beet en haalde 't vischje zachtkens op.

— Ook verneemt men dat een bejaard man, te Middelburg, zich stellig verbeeldende een garstkorrel te zijn, de geneesheer hem ried om vooral niet digt bij kippen te komen, nu draaft hij langs wijde omwegen, ten einde zijn huis te bereiken, zoodra hij slechts hanen of hennen op straat ziet loopen.

GOES, den 13. Mei. Bij vonnis van den Kanton-Regter te Goes, gewezen in zake van enkele policie, den 25. april dezes jaars, zijn de Broodbakkers *Marinus Vertregt* en *Cornelis Schot*, veroordeeld; eerstgenoemde bij herhaal van dezelfde overtreding, binnen de twaalf maanden, in eene geldboete van *vyftien gulden*, en de laatste in eene boete van *tien gulden*, en beide in de kosten van den processe, wegens het door den Commissaris van Policie, op den 20. maart jl. bij hun ontdekt ter verkoop voorhanden hebben, van te ligt bevonden Brood.

GEMENGDE BERIGTEN.

De aardappel-berigten uit Frankryk luiden gunstig. — Z. M. de koning gaat dezen zomer naar Weimar. — Er bestaat plan om de jenever door eene Courant tegen te gaan. — Te Middelburg getrouwd een man van 75 met een meisje van in de 20 jaren. Het vrouwtje verwacht eerstdaags hare bevalling.... en de grysaard zyn huisje van zes planken. — Onze Eerste Kamer in den Haag heeft verworpen wat de 2e. had aangenomen; nl. den eersten titel van ons nieuw strafwetboek, sedert 30 jaar in den maak geweest: de afschaffing der geeselpalen was velen een gruwel. — Een aantal Amst. dominés hebben zich bekeerd tot het Matigheidsgenootschap. — De wateren der rivier Rangea die aan den voet van den berg Hecla loopt, zyn door de lavastroomen zoo verhit dat men dagelyks doode en volkomen gekookte forellen vond. Vele huismoeders koken in die rivier hunne aardappelen in eene netzak gaar.

INGEZONDEN STUKKEN.

Voor eenige dagen verspreidde zich in Zeelands hoofdstad het, zoo het scheen op goede gronden gevestigd, gerucht, dat aldaar een Bataillon in garnizoen zoude verblijven, en vele ingezetenen verheugden zich ten hoogste in het vooruitzigt, dat het kwijnende en dagelijks meer en meer verarmende Middelburg daardoor ten minste eenig vertier en eenige opbeuring zoude erlangen.

Die hoop is evenwel thans weder geheel verdwenen en wel, zoo als algemeen verzekerd wordt, enkel door den slechten toestand der kazerne. En inderdaad is dat gebouw ook ten eenenmale onbruikbaar, niet alleen door gebrek aan ruimte en door eene hoogst ondoelmatige inrigting, maar ook door volstrekte verwaarloozing en een walgelijk ongedierte.

Hoe dit zij, meermalen is hier, ook in publieke bladen, over het gebrek aan eene geschikte kazerne geklaagd, en toch zouden wij, die weten, hoe gemakkelijk in deze stad nog kortelings eene kostbare Concertzaal tot stand kwam en op dezen oogenblik eene geheel nieuwe Graanbeurs wordt gebouwd, met grond durven beweren, dat het inrigten van eene behoorlijke Kazerne geene noemenswaardige zwarigheden zoude ondervinden. Vele van Middelburgs aanzienlijke ingezetenen zouden bereid zijn, daartoe, des noodig, bij te dragen, vooral ook, wanneer een zoodanig gebouw, ingeval er al niet dadelijk garnizoen kon verleend worden, tot een geschikt passanten-huis ingerigt werd, waar de soldaat zeker beter verpleegd en behandeld wordt dan in de thans daartoe aangewezene partikuliere inrigtingen. Ook de minder gegoede burger zoude zeker liever tot het oprigten van zulk een gebouw bijdragen, dan, bij de niet onaanzienlijke doortogt van troepen, die hier jaarlijks plaats heeft, telkens gekweld te worden met inkwartiering, die met eene vergoeding van 35 cents niet kan bestreden worden. In het kort, wij houden ons overtuigd, dat het inrigten van eene behoorlijke kazerne voor de stad geen groot bezwaar en voor de ingezetenen een wezenlijk voordeel zoude zijn. — En waarom dan wordt in dezen aan den algemeenen wensch niet voldaan? — Ofschoon ons antwoord op deze vraag hoogst waarschijnlijk de waarheid zeer nabij zoude komen, willen wij dit voor als nog terughouden en afwachten, welk gevolg deze onze poging hebben zal; maar wij behouden ons voor, om, naar omstandigheden, hierop, alsmede op die inkwartiering in het algemeen, zoowel der heeren Officieren als der mindere militairen en de wijze, waarop die hier geadministreerd wordt, nader terug te komen.

MIDDELBURG, 15. Mei 1846. EEN OUD-GEDIENDE.

Op het Standbeeldje van den Graaf van Rechteren.

Ja, wel mogt men u verhoogen,
RECHTREN, *zonder blaam of vrees,*
Held, die, met het regt voor oogen,
Laken dorst, waar flaauwheid prees!
Maar uw beeld is overbodig,
Om te leven in ons hart,
Al is 't d' onwil dubbel noodig,
Die den wensch der natie tart.

Het herhaalt hem al uw daden,
Spreekt op nieuw hem van uw moed,
Leert hem luide, dat geen smaden
Ooit kordaatheid weiflen doet;
Het verkondigt, dat de braven,
Die zich weiden aan hun land,
Leven boven stof en graven,
Aan de onsterfelijkheid verpand.

Het bevestigt, meer dan woorden,
Dat het volk uw koenheid looft,
Dat de vonken, die er gloorden,
Nog niet gansch zijn uitgedoofd,
Dat uw naam in eer blijft leven,
Schoon door de oppermagt ten vloek
Met heur vuige stift geschreven
In 't verachtlijk zwarte boek.

Prijk dan vrij in onze woning,
Beeld des strijders zonder blaam,
Die het regt van volk en koning
Handhaafde in der vrijheid naam;
Blijft aan heel de wereld leeren,
Drieste koppigheid ter schand,
Dat geen schimptaal kan verneêren
Wie de glorie zijn van 't land.

MENGELINGEN.

Een Turksch keizer liet zijnen vizier den arm afhouwen en alom bekend maken, dat deze arm onder het volk zoude worden geworpen, en dat hij, die denzelven opving, de waardigheid van Groot-Vizier zoude verkrijgen, doch, onder voorwaarde, dat hem aan het einde des jaars een dergelijk lot wachtte. Een man, vlugger dan de anderen, ving den arm op, en werd Vizier. Na het einde des jaars werd hem de regterarm afgehouwen, doch hij ving denzelven met den linkerarm op, dus bleef hij Groot-Vizier. Toen het tweede jaar om was, verloor hij ook den linkerarm. Tot zijn geluk ving hij dezen met den mond op, en bleef wederom Vizier. Gelooft gij deze geschiedenis niet? Ziet slechts om u, hoe menigeen heeft reeds hoofd en hart verloren, om slechts tot eer en waardigheid te geraken!

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. Mei. Sedert den 14. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Deo Gloria, J. Wettern, Altona, Benck, J. Benck, Rostock, Heinrich, J. F. Bartels, Wolgast, Active, J. Wiklund, Marseille, der Vurst, D. Stemmer, Straalsond, Jeannette, G. J. Otten, Hamburg, alle rogge; Active, C. Wublund, Odessa, tarwe; Emanuel, A. Wendt, Rostock, graan.

Voor Rotterdam bestemd:

Maria, J. Kleights, Boston, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Schpelpost, H. Koers, Oostzee, Iranulie, J. Olsse, Avontuur, beide ballast; Horis, N. Septien, stukgoed, New-York; Helena, J. Suberg, Rio-Janairo, stukgoed.

BATH, den 12. Mei. Gedurende de maand April 1846, zijn aan het Kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen.

Ingeklaard: 1 met aardappelen, 2 met potaarde, 4 met boekweit, 2 met boonen, 1 met erwten, 8 met hout en houtwerk, 5 met kalk, 1 met koperwerk, 5 met mandewerk, 1 met fabriekwerktuigen, 11 met meubelen, 4 met rogge, 12 met steenkolen, 76 met hardpuin-, straat- en zinksteen, 39 met stukgoederen, 1 met ijzerwerk, 10 met zaad en 59 ledige schepen; te zamen 240, waarvan 186 onder nederlandsche- en 54 onder belgische vlag; alsmede 118 ledige visch- en mosselschuiten en 18 stoombooten.

Uitgeklaard: 1 met ammunitie, 47 met haard- en boonstroosch, 1 met haver, 2 met hout en houtwerk, 5 met hoepels, 8 met hooi, 3 met kaas, 1 raapkoeken, 3 met meekrap, 2 met molensteenen, 2 met tarwe meel, 2 met passagiers, 2 met riet, 18 met secreetmest, 2 met stroo, 25 stukgoederen, 6 met tufsteen, 1 met vaatwerk, 15 met droogе visch, 4 met zoutevisch, 1 met zaad en 92 ledige schepen; te zamen 241; waarvan 177 onder nederlandsche- en 64 onder Belgische vlag; alsmede 90 geladen visch- en mosselschuiten en 17 stoombooten.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

schande! Hij mistte de bloem slechts eene enkele maal, en Boucassem riep hem als overwinnaar uit. Toen het schieten gedaan was, deed Boucassem een gebed aan den Opperheer van alle dingen, voor de welvaart van de aanwezigen.

« Sidi Boucassem," zeide de Scheik, er moet nog een schot gedaan worden, maar dit moet geschieden, door den bekwaamsten schutter, die zich onder ons bevindt, houd dus uw geweer gereed." Dus sprekende, hield hij een ei in de hoogte, dat hij gevat had tusschen zijn duim en wijsvinger. Wie van uliedén wil het ei tusschen zijne enkels plaatsen, en ginds bij die aloës staan gaan, opdat Sidi op het ei mikke en het verpletle?

Er was diepe stilte. Niemand verroerde zich van zijne plaats, niemand behalve de jonge Ali. Hij snelde voorwaarts, kuste de hand van den Scheik, en plaatste zich aan den voet der aloës, regt op met het ei tusschen de enkels.

« Geprezen zij de naam des heeren!" zeide Boucassem, het kruid in den loop gietende, en den prop er op duwende van plataanbast. — « Dat God ons genadig zij!" voegde hij er bij, toen hij de kogel er in liet loopen. Het geweer geladen, het kruid op de pan. Boucassem ging op de hurken zitten, en leide aan.

« Sta ik hier goed?" vroeg Ali.

« Het regter been moet een lijntje meer regts af!" zeide Boucassem. « Zoo — best!"

Het lange geweer rustte even stil in zijne hand, als of het op een rots geleund was; geen mensch durfde ademhalen. Het schot viel; de twee enkels van Ali werden bespat met het dooijer van het ei.

« God is groot!" zeide Boucassem; en wij allen gaven een gil van bewondering.

« De jonge Ali stapte vooruit; Sidi Tayeb Boucassem leidde hem de handen op het hoofd en zegende hem, voorspellende dat ook hij eens knap genoeg zou worden om naar het ei te schieten. « Maar wees voorzigtig, mijn kind," sprak hij, « beproef het niet voor dat gij de volmaaktheid bereikt hebt, niet voor dat gij zeker zult wezen van uw schot. Ik herinner mij," aldus voer de koning der schutters voort, « hoewel het reeds vele jaren geleden is, dat ik mij eens bevond in de heilige stad Wazan, gedurende het feest des Lams, met Bengeloun, en andere beroemde schutters, die van verre waren bijeengekomen, om zich te oefenen in het schieten. Bengeloun en ik waren de eenigen die op het ei gemikt en het getroffen hadden. Maar Kaid Absalom, de oud gouverneur van Alcassar, wiens hart brandde van nijd, zwoer bij den baard van den Profeet, dat hij hetzelfde zou kunnen doen, wat anderen gedaan hadden. Hij riep een van zijne slaven, en beval hem zich met het ei op dertig passen afstands te gaan plaatsen, van de plaats, waar hij gezeten was. Wij hadden op denzelfden afstand geschoten.

« Hij legde zijn geweer aan; Bengeloun — dat God hem er voor beloone! — zag over den schouder van Kaid, en riep uit: « Bij Allah! als gij uw geweer niet regter houdt, o Kaid, dan zult gij het linker been raken." Kaid schoot af; de slaaf viel met een hartverscheurende kreet neder; de kogel had hem den enkel verbrijzeld.

« Ik verwed honderd dollars," sprak Kaid Absalom, « dat ik bij het tweede schot het ei raak. Abdel Habib (een ander slaaf van Kaid,) neem een ei en plaatst u op hetzelfde punt waar de ander stond. Lafaard! wat behoeft gij te beven? houd u kalm, anders jaag ik u een kogel door het hart.

« Hij mikte op nieuw."

« Slecht gemikt," zeide Bengeloun, die vlak naast zijn elleboog stond. Het schot viel, de kogel drong dwars door de buik; de slaaf bewoog zich niet.

« Dat is een dappere!" zeide Bengeloun, tot Kaid, die zijn geweer op nieuw laadde. « Wees genadig! en als gij wilt dat God eens medelijden met u zal hebben, heb dan ook medelijden met dezen man!"

« Dat is alles goed en wel, hernam Kaid, maar ik wil voor de derde maal schieten!" Hij vuurde en raakte het ei.

« Wel nu, Christen, nadat Sidi ons deze geschiedenis verhaald had, begon de worsteling en het spel met de houten degens. Hij was altijd de overwinnaar en het huwelijksfeest liep zeer vrolijk ten einde." (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BISREE.